

Čís. 11797.

Trval-li dlužník na tom, by mu byla směnka prolongována, bylo na něm, by přesně splnil podmínky prolongace, by zaplatil 6°/_o eskomptní výlohy a zaslal věřiteli novou prolongovanou směnku. Nestací, že dlužník projevil ochotu splnit podmínky prolongace, an majitel směnky odmítl prolongovati směnku, nýbrž bylo na něm, by 6°/_o eskomptní výlohy a novou prolongovanou směnku složil podle § 1425 obč. zák. na soudě.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, Rv I 1102/32.)

Směnečný platební příkaz ze dne 18. prosince 1931 procesní soud první stolice k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice zjišťuje a žalující strana toto zjištění v odvolání nenapadá, že strany původně ujednaly, že zažalovaná směnka bude prodloužena do 29. května 1932. Stalo-li se však při vydání směnky takové ujednání o prodloužení s určitým konečným datem, jest ujednání to mezi stranami závazné a nemůže věřitel jednostranně od této úmluvy ustoupiti a před uplynutím smluvné lhůty žádati zaplacení. Stalo-li se tedy ujednání o prodloužení platební lhůty do 29. května 1932, nemůže žalobce žádati zaplacení již dne 29. listopadu 1931, třebaž směnka byla toho dne splatna, poněvadž podle ujednání měla býti prolongována na tři měsíce, až do 29. května 1932. Žalující strana odvolává se ovšem na to, že účelem prolongování směnky jest, by jejím diskontem byly opatřeny věřiteli prostředky platební, že však tohoto účelu v souzeném případě dosíci nelze, an se dlužník směnečný stal placení neschopný a svou platební neschopnost veřejně prohlásil. S tímto názorem nelze souhlasiti. Ujednání o prolongování směnky do určité doby jakožto smlouva nezávisí na tom, pokud ovšem podmínka nebyla při ujednání učiněna, zda směnku bude lze dále převésti, zejména diskontem u peněžního ústavu peníze si opatřiti. Jest pravda, že podle § 27 směnečného zákona může směnečný věřitel požadovati jistotu za akceptovanou sumu za podmínky tam stanovených, a žalobce byl by za podmínek tohoto paragrafu oprávněn požadovati zajištění směnečné sumy i podle směnky splatné, avšak prolongované. To však žalobce nežádá, nýbrž žádá zaplacení. Mimo to v tom, že žalovaný dopisem ze dne 13. listopadu 1931 žádal o dostavení se za účelem projednání a stanovení určitého umořovacího plánu, nelze shledávati ještě zastavení platu na straně dlužníkově (srovnej rozhodnutí ze dne 5. září 1900 Cz 810 u § 29 směnečného řádu, Manzovo vydání). Žalobce namítá, že mu žalovaný nezaslal novou prolongační směnku. Avšak žalobce sám přiznává, že dopisem ze dne 21. listopadu 1931 sdělil žalovanému, že směnky již nebudou prolongovány, takže vzhledem k tomuto určitému jeho prohlášení odpadla povinnost žalovaného prolongační směnku mu zasílati; ostatně žalobce sám uvádí, že mu žalovaný dopisem ze dne 25. listopadu 1931 psal, že trvá na tom, že žalobce jest povinen přijati tříměsíční prolongační směnku proti náhradě 6°/_o eskomptních výloh. Názoru žalobkyně, že příslib vyměnění směnku dne 29. listopadu 1931 splatnou za novou směnku pro-

longační na tři měsíce jest úmluvou o uzavření budoucí smlouvy podle § 936 obč. zák., nelze přisvědčiti, poněvadž jde o pevnou úmluvu, nikoli o ujednání, budoucně smlouvu učiniti.

Nejvyšší soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

D ů v o d y:

Je zjištěno, že strany sporu ujednaly prolongační smlouvu toho znění, že žalující strana bude prolongovati spornou směnku vždy na tři měsíce až do 29. června 1932, když žalovaný zaplatí eskomptní 6% výlohy a zašle žalující straně novou prolongovanou směnku. Zažalovaná směnka je prolongovanou smenkou s platebním dnem 29. listopadu 1931. Trval-li žalovaný na tom, by mu tato směnka byla prolongována na další tři měsíce, bylo jeho povinností splniti přesně podmínky prolongace (§§ 699 a 897 obč. zák.) t. j. zaplatiti 6% eskomptní výlohy a zaslati žalující straně novou prolongovanou směnku. Neučinil-li tak, zmařil sám splnění podmínek, za kterých měl nárok na prolongování směnky a nemůže trvati na tom, by žalující strana prolongační smlouvu splnila. Nestačí, že žalovaný projevil ochotu splniti podmínky, když žalující strana odmítla dopisem z 21. listopadu 1931 prolongovati směnku. Neboť, chtěl-li žalovaný dosáhnouti toho, by žalující strana z jeho průtahu ve splnění podmínek prolongace nemohla vyvozovati důsledky, bylo jeho povinností, by 6% eskomptní výlohy a novou prolongovanou směnku složil podle § 1425 obč. zák. k soudu, neboť jen v tom případě by byl splnil podmínky prolongace. Nestalo-li se tak, nesplnil podmínky, za kterých je příslib prolongace pro žalující stranu závazným, a pozbyl tím nároku na prolongaci.

Čís. 11798.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

K návrhu na pokračování v likvidaci společnosti s r. o. nestačí tvrzení účastníka, že jest tu ještě další jmění, nýbrž okolnost tato musí býti buď mezi účastníky nesporná, nebo náležitě osvědčena. Jen sporem může býti vyřešeno, zda má navrhovatel nárok na doplatek ze jmění společnosti, podrobeného likvidaci. Návrh na pokračování v likvidaci není ještě opodstatněn skutečností, že snad za sporu společníci přiznali a vyplatili navrhovateli nějaký peníz.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R II 113/32.)

K návrhu Adely G-ové zahájil soud první stolice opětovou likvidaci ve smyslu § 93 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., ježto podle tvrzení navrhovatelky jest tu další, dosud likvidaci nepodrobené jmění likvidované společnosti, a to nepoužitá reserva ve výši 350.000 Kč s obchodními úroky. Rekursní soud k rekursu ostatních účastníků návrh Adely G-ové zamítl. D ů v o d y: Předpokladem zahájení opětové likvidace podle § 93 zák. o společnostech s obmezeným ručením jest, že se vyskytne nové jmění, jež má býti rozděleno. Jak ze